

— Иска ти се, ала нѣма вече феи, — обади се Наско. — Ако имаше, тѣ щѣха да дадатъ на татка много пари и той щѣше да купи на всички ни нови дрехи за Коледа.

Най-голѣмото братче Петъръ потупа Наска по рамото и рече:

— Нека почна и азъ да помагамъ на татка, всичко ще си имаме за Коледа. Пъкъ и сега ни е топло и хубаво. Нали, Здравке? Ако бѣше истинска Живкината фея, ти какво щѣше да ѝ поискашъ?

— Една хубава кукла да вика „мамо“ и „тате“, — отговори Здравка и погледна къмъ горящия огънь, защото вѣрваше, че пламъкътъ лесно може да се превърне на фея.

— А ти, Лалче?

— Азъ ще поискамъ една голѣма кула и въ нея много, много маси, пълни пълненички съ сладки работи!

— Ехъ че хапвамъ и азъ!... А ти, Милчо, какво ще пожелаешъ?

— Азъ ли? Ще пожелаая една цигулка, която да свири тѣй хубаво, както пѣятъ птичкитѣ напролѣтъ.

— А ти, Любке?

— Азъ ще поискамъ на феята да ни даде единъ новъ кестенъ. Тогава пакъ ще вземаме парички, като продаваме плодетѣ. И татко пакъ ще го обича, както обичаше стария кестенъ.

— Ти, Наско, какво ще поискашъ?

— Ще поискамъ една голѣма работилница, въ която татко ще бжде майсторъ и ще печели много пари.

— Нашиятъ Наско пъкъ все пари бълнува — обади се Живка. — Азъ ще поискамъ една бѣла рокля и бисерна огърлица, за да се ожения като Пепеляшка за царския синъ... После...

— Вижте я, вижте я! — прекъсна я Наско, — не ще пари, пъкъ рокли иска! Пари като имамъ, азъ всичко ще си купя.

— Тѣй Наско, тѣй братко! — каза Петъръ. — Безъ пари нищо не става. И азъ, да имаше феи, пари бихъ поискалъ, та да мога да се изуча и да стана ученъ майсторъ!...